

uskyld. Intet under, at den i hele verden blev mødt med afsky. Ved gennemførelsen af denne lov har den sydafrikanske regering endnu engang på den mest arrogante måde ladet hånt om vore resolutioner, hvori vi indtrængende opfordrede Sydafrikas regering til at bringe sin politik og handlemåde i overensstemmelse med de forpligtelser, som FN-pagten indeholder.

Hvad der gør Sydafrikas opførsel så meget mere anakronistisk — jeg føler mig fristet til at sige mere grotesk — er, at alt dette sker på et tidspunkt, hvor vi er vidne til vort århundredes store historiske udvikling, en hel races og et helt kontinents befrielse på den anden side af Sydafrikas grænser.

Lad mig i forbigående nævne for vore kolleger fra Sydafrika, som ofte fortæller os om det økonomiske fremskridt i deres land, hvilket udenrigsminister Louw også pegede på i sin tale, at det ikke er nok at kunne henvise til visse fremskridt på det økonomiske og sociale område, for mennesket lever ikke af brød alene. Menneskelig værdighed er bestemt ikke mindre vigtig end tålelige sociale og økonomiske forhold. I denne forbindelse må jeg tilføje, at de tal, jeg har set vedrørende børnedødeligheden hos Sydafrikas afrikanere simpelthen er alarmerende, og i henhold til foreliggende oplysninger forårsages den store børnedødelighed direkte eller indirekte af underernæring.

Fra tidligere besøg til den daværende Sydafrikanske Union ved jeg, at en betydelig del af den hvide befolkning er imod apartheid-politiken. Men det er mig magtpåliggende at sige til de øvrige, at selvom man ikke benægter, at den hvide minoritet i Sydafrika står over for komplicerede problemer, og selv om man kan forstå deres bekymring for fremtiden, er deres politik efter vor mening ikke kun en forkert tilnærmelse til en løsning, men den er mere end kortsynet og vil være den, der sikrest fører til den katastrofe, som de søger at undgå. Både i Sydafrika og i Syd-Rhodesia har jeg mødt fremskridtsvenlige folk, liberale hvide, som forstod, at deres lands fremtid kun kunne baseres på frugtbart og tillidsfuldt samarbejde mellem racerne, hvide og ikke-hvide. Vi er overbevist om, at kun

i fællesskab og ikke i adskillelse af racerne ligger der et håb om et harmonisk, multi-racialt samfund. Vi havde længe håbet, at de førende kredse i Sydafrika omsider ville indse, at deres politik ikke kun er yderst uheldig, men også fuldkommen forkert, og at den på noget længere sigt uundgåelig vil være ødelæggende for sit formål, at befæste deres egen og deres børns fremtid på Sydafrikas jord. Det danske folk beklager dybt, at De forenede Nationers højtidelige og gentagne appel til Den sydafrikanske Republik om at ændre sin racepolitik hovmodigt er blevet ignoreret. Intet som helst hensyn er der blevet taget til verdensopinionens harme og alvorlige bekymring. Vi håber stadig, at de sydafrikanske ledere ved nærmere eftertanke vil finde ud af, at det trods alt kan være dem, som har uret, og ikke resten af verden, og at fornuften til sidst må sejre.

Vore protester og vore råd er ofte blevet afvist af sydafrikanerne, som har hævdet, at vi ikke har ret til at blande os i denne sag, og at den ikke angår os. Men selv vi, der tilhører en hvid nation i det fjerne nord, har ret til at tale i denne sag. Først af alt af menneskelige grunde, følelserne for vore medmennesker, som er af altoverskyggende betydning for os. I anden række fordi vi også, skønt vi fordømmer den politik, der tilstræbes i Sydafrika og ikke har nogen del i den, kan føle dens tilbageslag. Den indvirker på det gode forhold mellem os og de folk, der hører til de nye nationer, navnlig i Afrika, med hvem vi ønsker det bedst mulige samarbejde. Også af den grund er apartheidpolitikken ikke blot et indenrigspolitisk anliggende for Den sydafrikanske Republik, og derfor har vi alle ret til at tale til sydafrikanerne og lade dem vide, at det er på høje tid, de ændrer deres politik. Lad mig bruge et argument, som selv sydafrikanerne kan forstå: Apartheid-politikken, som den udøves i Sydafrika, og som i sig selv er en yderst uheldig politik, har også efter min erfaring fra fire besøg i Afrika, der bragte mig til Øst-Syd- og Vest-Afrika, tjent og tjener som propaganda for en ideologi, som er fremmed for såvel den afro-asiatiske verden som for Vesten. Dens virkning når langt udover Sydafrikas grænser. Derfor ønsker jeg som skandinav endnu